

GIORGIO VOLPE IR PAOLO PROIETTI

Prieš užmiegant

Versta iš:
Giorgio Volpe
PRIMA DI DORMIRE
Kite Edizioni, Padova, 2019

Alesijui – už bendrumą,
kuris mus suvienijo.

G. V.

Lapinę ir miegapelę šioje jaukiai iliustruotoje knygoje sieja ypatingas ryšys. Draugų negali išskirti net atslenkanti žiema. Tai subtili ir švelni istorija apie visaapimančius jausmus, kuriems vietos atsiranda net ir mažiausio gyvūnėlio širdyje.

Giorgio Volpe gimė 1990 m. Roitlingene (Vokietija), užaugo Kalabrijoje ir nuo 2009 m. gyvena Romoje. 2018 m. baigė literatūros ir filosofijos studijas. Mėgsta meną, keliones ir šaltį, o į klausimą „Koks tu esi?“ mėgsta atsakyti: „Esu kūrybingai hiperaktyvus“.

Paolo Proietti gimė 1986 m., dabar gyvena Romoje. Nuo mažens ugdė savo aistrą piešimui, lankė meno mokyklą. Iliustruoti vaikams pradėjo tik išbandęs įvairias piešimo technikas. Pirmąją iliustruotą knygą Paolo Proietti išleido 2015 m. ir po metų laimėjo tarptautinį „Scarpetta d’Oro“ prizą už iliustracijas 0–6 metų vaikams.

Leidinio bibliografinė informacija pateikiama
Lietuvos nacionalinės Martyno Mažvydo bibliotekos
Nacionalinės bibliografijos duomenų banke (NBDB).

© Tekstas, Giorgio Volpe
© Iliustracijos, Paolo Proietti
© *Kite Edizioni*, 2019
Išleista susitarus su *Kite Edizioni S.r.l.*, Padova, Italija.
Visos teisės saugomos.
© Vertimas į lietuvių kalbą, Laura Vilkaitė, 2019
© Leidykla „Niekorimto“, 2020

ISBN 978-609-441-687-3

Redaktorė Danguolė Vanagaitė
Korektorė Eglė Devižytė
Maketavo Miglė Dilytė
Tiražas 3000 egz.
Išleido leidykla „Niekorimto“
Dūmų g. 3A, LT-11119 Vilnius
www.niekorimto.lt
Spausdino UAB BALTO print
Utenos g. 41A, LT-08217 Vilnius

GIORGIO VOLPE IR PAOLO PROIETTI

Prieš užmiegant

Iš italų kalbos vertė Laura Vilkaitė

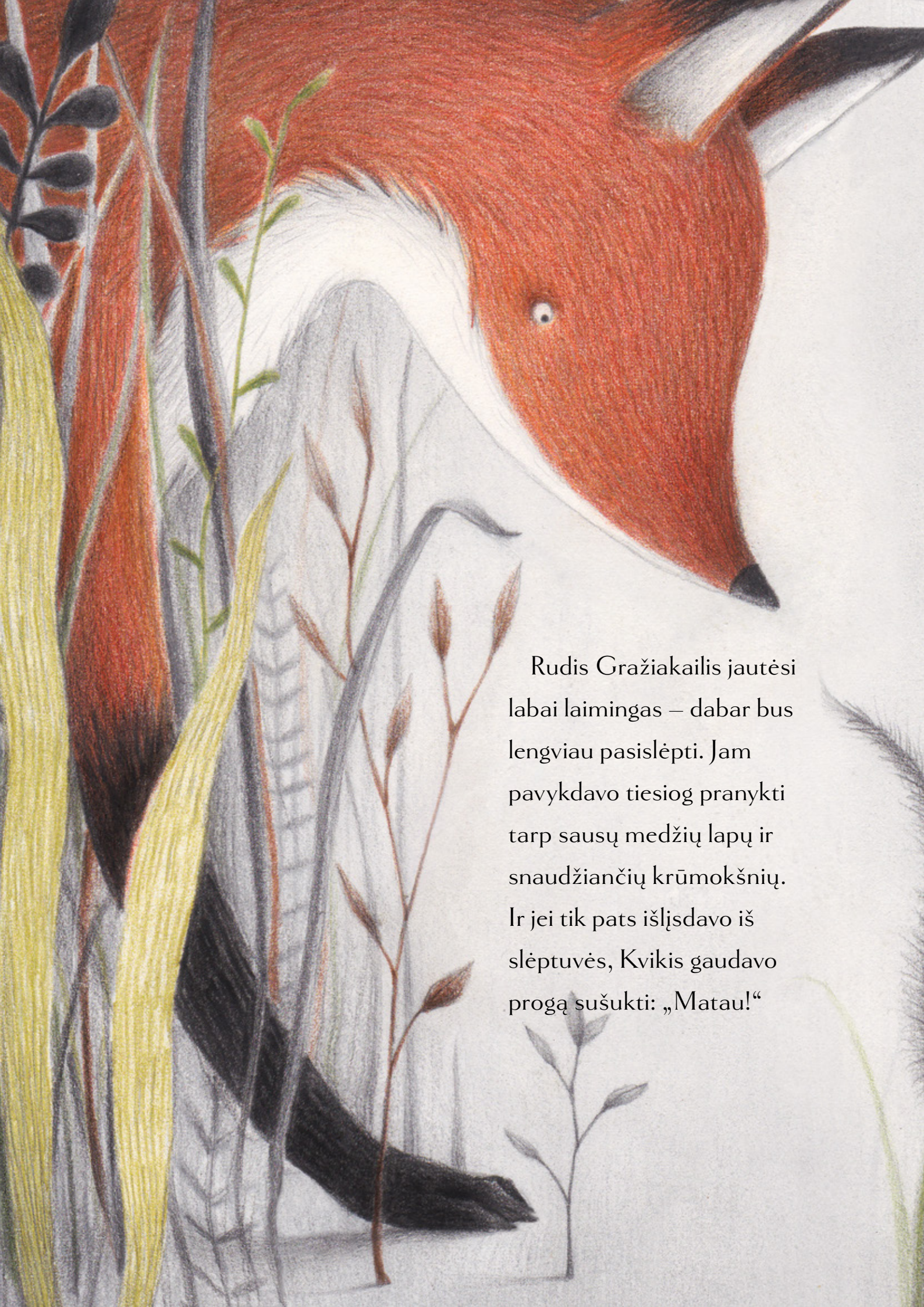

Vilnius
2020

Miškas puošėsi naujomis
spalvomis – gelsvai, rausvai,
rusvai...

Rudis Gražiakailis jautėsi labai laimingas – dabar bus lengviau pasislėpti. Jam pavykdavo tiesiog pranykti tarp sausų medžių lapų ir snaudžiančių krūmokšnių. Ir jei tik pats išlįsdavo iš slėptuvės, Kvikis gaudavo progą sušukti: „Matau!“

Rudis ir Kvikis ištisas valandas leisdavo žaisdami slėpynių. Ir ne tik – jiedu labai mėgo vartaliotis tarp lapų. Šių čežėjimas juos labai džiugindavo.

– Atrodo, lapai juokiasi kartu su mumis, – sakydavo Kvikis.

Net tokiomis laimingomis akimirkomis,
uosdamas ore žiemos dvelksmą, Rudis
Gražiakailis nujausdavo atslenkant liūdesį.
Šis dvelksmas buvo Rudžio vienatvės
kvapas.

Gamtoje žalią spalvą pamažu ima keisti raudoni ir geltoni atspalviai.

Gyvūnams vis lengviau prisitaikyti ir žaisti slėpynių.

O besikeičiant metų laikams, keičiasi ir vidinės būsenos.

Rudis ir Kvikis – geriausi draugai. Lapinas Rudis norėtų visus metus leisti laiką kartu su bičiuliu, bet miegapelė Kvikis,

kad ir kiek stengtūsi likti žvalus, ima vis dažniau

žiovauti ir privalo iškeliauti žiemos miego.

Koks vienatvės kvapas? O koks liūdesio garsas?

Rudis padarytų viską, kad tik galėtų nuolat būti šalia Kvikio.

„Kviki, gal šiemet miegosi trumpiau?“

www.niekorimto.lt

Užsuk, net jei tu ir ne vaikas

ISBN 978-609-441-687-3

9 786094 416873